

[Lars M. Olsen.]

så vid, at den tillader en betydelig fleksibilitet i administrationen. Behovet for støtte til de forskellige eksportfremmende foranstaltninger vil jo kunne variere i tidens løb.

Blandt erhvervsrepræsentanterne i arbejdsudvalget har der været bred enighed om værdien af det offentliges støtte til de eksportfremmende foranstaltninger. Hovedprincippet for støtten bør efter arbejdsudvalgets opfattelse være, at den er hjælp til selvhjælp. Dette synspunkt kan jeg fuldt ud dele, men jeg vil dog gerne understrege, at der kan forekomme situationer, som arbejdsudvalget i øvrigt også gør opmærksom på, hvor det er naturligt, at staten påtager sig alle udgifter ved en eksportfremmende foranstaltning, f. eks. hvor denne ikke kommer nogen bestemt virksomhed eller branche til gode, men hvor fordelene viser sig for erhvervslivet som helhed.

Der er ligeledes bred tilslutning fra erhvervslivets side til, at det produktivitetsfremmende arbejde bør fortsætte. Produktivitetsudvalgene har jo også i de år, de har eksisteret, udført et stort og nyttigt arbejde, som allerede har sat sine spor, og som fremover vil medvirke til at øge dansk erhvervslivs effektivitet og konkurrencemuligheder. Som jeg lige har nævnt, har produktivitetsudvalgenes arbejde hidtil ikke haft nogen egentlig lovmæssig baggrund, og jeg finder det rigtigt, at man nu benytter lejligheden til at få inddraget de produktivitetsfremmende foranstaltninger i dette lovkompleks. Udviklingen i produktiviteten herhjemme har nu engang en væsentlig betydning for vore eksportmuligheder.

I lovforslaget er der ikke fastsat nogen beløbsramme for udgifterne til henholdsvis de eksportfremmende foranstaltninger og produktivtetsarbejde. Det særlige arbejdsudvalg, som har beskæftiget sig med de eksportfremmende foranstaltninger, har skønnet, at der til disse årligt vil være et behov for 6-7 mill. kr. Dette er imidlertid kun et rent vejledende skøn, og udgifterne kan naturligvis variere fra år til år. For produktivitetsudvalgets vedkommende foreligger endnu ikke tilsvarende beregninger, men der arbejdes for tiden med spørgsmålet, og vi får formentlig på et senere tidspunkt nogle tal, som kan indgå i drøftelserne.

Det kan selvfølgelig diskuteres, om der skal lægges faste beløbsrammer for de forannævnte foranstaltninger, men der er grund til at pege på det ønskelige i, at der også med hensyn til beløbene vil være muligheder for fleksibilitet i administrationen. Behovene kan variere fra år til år, og det er vel rigtigt, at handelsministeren har bemyndigelse til at skønne over, hvor meget der i det enkelte år er brug for.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale en velvillig behandling af lovforslaget.

Anker Lau: Det lovforslag, vi her behandler, er det, som den højtærede handelsminister bebudede; da vi kort før jul sidst forhøjede beløbsrammen i loven om fremme af danske erhvervsinteresser. Det er så meningen, at den nye lov skal træde i stedet for den gamle, som udløber den 31. marts. Jeg har forstået det sådan, at forslaget om Danmarks erhvervsfond sammen med toldloven og valutalovent, som for tiden behandles i et udvalg, skal opfattes som regeringens samlede bidrag til at gøre det muligt for dansk erhvervsliv at indrette sig og tilpasse sig efter de vilkår, som kommer til at foreligge ved indgangen til de syvs frihandelsområde, hvor ingen endnu kan vide, hvorledes forholdet bliver til de seks og den øvrige verden.

Det er indlysende for alle, og det er vel til syvende og sidst også meningen med det hele, at den konkurrence, som der nu åbnes for, vil betyde en ændret arbejdsdeling mellem landene og betyde, at produktioner, der slet ikke passer for Danmark, og som kun har været mulige, fordi al import har været udelukket, nu må omstilles til produktion af de varer, hvormed vi kan erobre en større plads på andre landes markeder. Den må betyde en flytning af kapital og arbejdskraft fra visse hjemmemarkedsindustrier til eksportindustrier. Forudsætningen for, at dette kan gøres, er, at vi er i stand til at producere til konkurrencedygtige priser.

Det store marked har også den virkning, og det vil jeg gerne sætte en meget tyk streg under, at vi herefter ikke mere selv kan bestemme lønninger og priser i et lukket marked. Hvis vi forsøger på at fastholde denne illusion, f. eks. gennem forhøjelse af toldsatser, skaffer baggrund for